

PROSLOV IX.C

Vážení učitelé, pane starosto, pane řediteli, drazí rodiče a milí spolužáci.

Dnes je den, na který jsme všichni čekali. Konečně jsme dokončili devátou třídu! Mnozí z nás možná ještě přemýšlí, jak se nám to vůbec podařilo, ale jsme tady, živí a zdraví, připravení vykročit do světa dospělosti. Dovolte nám teď v rychlosti převyprávět naší školní docházku, za které se stačila odehrát spousta věcí.

Kdo by si pomyslel, že z těch zmatených prvňáků vyrostou takoví zodpovědní a světaznalí deváťáci? No dobře, možná ne vždy tak zodpovědní, ale rozhodně jsme vyrostli!

Všichni si stále pamatujeme den, kdy jsme se poprvé chystali do školy, ořezali všechny různé barvy pastelek, následně je srovnali do penálu a nasadili školní batoh. Naučili jsme se číst, psát, počítat a postupně nám každý rok přiskakovaly další předměty. Uteklo to docela rychle a najednou nás čekala další velká změna - druhý stupeň. Všechno to začalo nástupem do šesté třídy, kdy se k nám připojili žáci z vítkovské a bílokostelecké školy a vznikly nové třídy. Rozdělená kamarádství a spousta nových spolužáků. Naštěstí sblížování a poznávání naší třídy nám ulehčily harmonizační dny. Sice to byl výlet pouze po okolí Chrastavy, ale na tom nezáleželo, hlavní bylo, že jsme měli čas se seznámit.

Jen co jsme se do toho dostali, překazil nám to lockdown. Ze začátku to vypadalo na pohodový odpočinek od školy, ale po třech měsících proležených v posteli jsme se tam překvapivě začínali těšit znovu. Když se Covid trochu uklidnil a škola se opět otevřela, museli jsme do ní chodit s rouškami. Nemohli jsme sice dýchat a testy už nám lezly nosem, ale byli jsme rádi, že jsme zase všichni spolu.

V sedmé třídě jsme stihli absolvovat lyžařský výcvik, sjet divokou řeku Jizeru, shodit pár věčně usušených kytek, provést velmi vydařený apríl, zničit skříň a rozbít topení, čímž jsme vyhlásili válku panu školníkovi. Za což se zpětně moc omlouváme. No je to tak, bylo to s námi veselé, byli jsme a stále ještě nějakou tu chvilku budeme dětmi. Ty dělají vylomeniny, hromadu problémů a chyby, často proto, aby zjistily, kam až můžou zajít, a něco se z toho naučily, a dokonce přestože to tak nevypadá, se učíme se rádi! No a devátá třída? Co dodat? Dali jste nám pěkně do těla.

Musíme poděkovat všem našim učitelům za to vše, co pro nás dělali, a hlavně za jejich přístup a připravování učiva zábavně. Ať už to byly relaxační hodiny hudebky, sledování dokumentů s paní učitelkou Zatočilovou anebo vyprávění dramatických příběhů v hodinách dějepisu pana učitele Řehořka. Obrovský kus práce také odvedla paní učitelka Šnýdlová. Její hodiny nás vždy bavily a díky ní si nadosmrti budeme

pamatovat, že zájmeno který uvozuje jediné vedlejší větu přívlastkovou. Největší dík však patří naší třídní paní učitelce Petržílkové. Víme, že to s námi někdy neměla jednoduché, ale nevzdala to s námi a nikdy nad námi nezlomila hůl.

Vy jste nám zkrátka nejen po celou tu dobu ukazovali, jak správně napsat slohovou práci nebo vypočítat x , ale vedli jste nás tou správnou cestou. Děkujeme vám za všechno, co jste pro nás udělali, a omlouváme se za všechny ty momenty, kdy jsme vás přivedli na pokraj šílenství.

Hrdiny v zákulisí jsou naši rodiče. Neskutečně si vážíme nekonečného množství svačin, které nám připravovali, i toho, že nás podporovali, když jsme zrovna přinesli domů poznámku místo jedničky.

Vždycky jsme drželi při sobě. Přežili jsme školní obědy, písemky z matematiky i ranní tělocvik. To nás připravilo na cokoliv! Teď se naše cesty rozcházejí a každý z nás má před sebou nové výzvy a příležitosti. Ale ať už budeme kdekoliv, vzpomínky na základní školu nás budou vždycky spojovat. A kdo ví, třeba se jednou sejdeme na školním srazu a budeme se smát těm bláznivým historkám, které jsme tady společně prožili.